

Carrie Kirsten

VIDRAIL

ZACHY

VERONIKA SPURNÁ

Johnny Valda

Já, **JůTuber**

Já, JůTuber 4

sepsáno JůTubery

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Chvála

Já, JůTuber 4 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

Já, **JůTuber** 4

sepsáno JůTubery

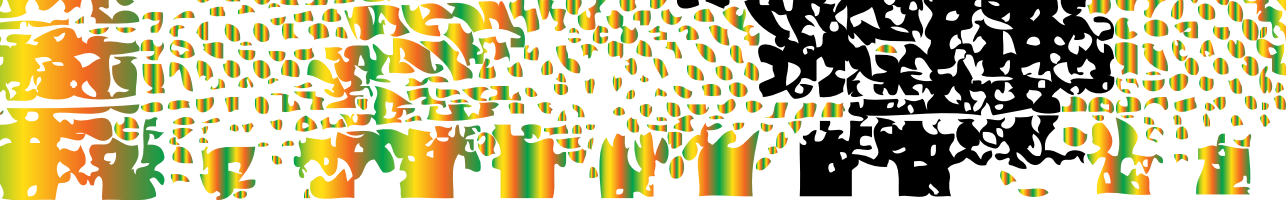
Tomáš Chvála

COO
BOO

Děkujeme všem, kteří se na této knize podíleli.
Zejména Mgr. Tomáši Morávkovi za rady a tipy zabývající se psychologií člověka.
A Tomášovi Lukavcovi za rady a tipy pro budování osobní značky JůTubera.

© Tomáš Chvála, Jakub Holý, Petr Srna, 2017
Illustrations © Tereza Kovandová, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-305-2
ISBN e-knihy 978-80-7544-340-3 (1. zveřejnění, 2017)

ÚVODNÍ SLOVO

Ahoj, moje jméno je Manuel Středa a už nějaký ten pátek se věnuju natáčení videí na YouTube. Za tu dobu, co to dělám, jsem prožil neuvěřitelný množství věcí, který jsem popisoval v předchozích denících. Musel jsem se vyrovnat se šikanou, novou školou, šílenou učitelkou tělocviku (a jejím ještě zlejšším dvojčetem), rozvodem našich, novou láskou, svatebním šílenstvím, ztrátou v lese (dvakrát!), dovolenou s mámou... No bylo toho zkrátka neskutečně moc.

Celou dobu mě provázejí moji nejuvěrnější přátelé a samozřejmě i rodina. Neříkám, že to s nimi vždycky funguje jak v pohádce. Hádáme se, sem tam někdo udělá nějakou hroznou šílenost, kterou je pak třeba napravit, ale držíme při sobě. Jsme v podstatě takovej kmen, kterej na sebe nedá dopustit. Třeba jako indiáni. Akorát teda nepřátele nestahujeme z kůže.

Nejvíce se vídám s Holubem, kterej by šel označit slovy „ten, jehož hlava je často rozbitá“. Holub je můj nejlepší kámoš, přitahuje otřesy mozku a nikdy s ním není nuda. Pak je tu Bednář aneb „ten, který by mohl být synem Chucka Norrisa“. Bednář je někdo, s kým není radno si zahrávat. Nesměje se, nebojí se, všeobecně nevznává emoce. Ale je to kámoš, na kterýho je vždycky spoleh. A to je to hlavní. No a pak tu máme Roberta neboli „toho, jenž je hlavním obvodem našeho mozkového centra“. Robert je IT hlavička, která má v sobě neskutečný množství informací a často se od něj dozvíme neuvěřitelně zajímavý věci.

Moje rodina má jasnej řád. Hlavním náčelníkem je babička. Máma se může snažit sebevíc, ale babičku zkrátka nikdy nepřekoná, i kdyby po večerech vypila víc ohnivý vody. Samotná máma by se dala označit jako „ta s prachovkou v ruce“. Máma je rapl na pořádek. Je to tak celý můj život a evidentně se to nezmění. A taky ráda otravuje život svému exmanželovi, mému tátovi, neboli „tomu, kdo bez piva a trenek nedá ránu“. Táta je pojišťovák, kterej má ve svém životě extrémní nedostatek vzrušení nebo chuti podnikat něco novýho. Zato má zvláštní zálibu v tom, že si často do domácnosti pořizuje nějaký divný domácí mazlíčky.

Zapomenout nesmím ani na milovanou sestřičku aneb „tu, která nebrala antikoncepci vážně“. Sestřička už jedno mrně má a teď se pomalu připravuje na druhý. Je až neuvěřitelný, že takovýho počtu dětí dosáhla se svým manželem Ritchiem neboli „stínem, o kterém nikdy není slyšet“. Ritchie je tak pasivní osobnost, že ho občas cizí lidi na ulici kontrolujou, jestli dechá. No a pak je tu moje milovaná přítelkyně Majda. Já bych označil asi jako „tu, co mi dává do života světlo“. Ale slunce vychází každěj den, takže to vlastně asi nedává moc smysl.

Tak s těmahle lidma už jsem prožil opravdu neskutečný situace. A teď je čas na další!

ENJOY

KAPITOLA 1 -

HAPPY BRZDI!!!

26. prosince, pondělí

Moje máma říká, že vždycky může bejt líp. Můj táta říká, že nikdy není tak zle, aby nemohlo bejt hůř. A naše vojenská babička na oba reaguje, ať je neposlouchám, že je vždycky tak, jak je, a hotovo. Nejsm si jistej, co si z toho mám vzít. Vím ale stoprocentně, že šílenější konec roku nepamatuju od toho incidentu pět let zpátky, kdy naši chtěli mít doma klidnýho silvestra. Sestřička ale v jednu ráno přitáhla kapelu jménem Nádorový onemocnění, že jsou to vážně fajn lidi a stráví s náma Novej rok, „protože nemají kam jít“. Máma by je okamžitě vyhodila (celej den nečistila koberec proto, aby po něm večer chodil předem neohlášenej počet lidí), ale táta byl už tak opilej, že mu to přišlo jako skvělej nápad, a hodně rychle se naučil jejich speciální novoroční písničku „Zase o záděru víc“. Namísto očekávanýho nudnýho večera u stý sedmdesátý pátý reprízy silvestrovskýho Televarieté na ČT1 jsme tak doma měli regulérní punkovej mejdan, po kterým táta ráno spokojeně konstatoval, že mu ani nezmizelo moc alkoholu (zato byla pryč skoro celá lékárnička). To byl opravdu hodně divnej večer.

Divnej už proto, že jsem měl zároveň i narozeniny. O tomhle pro mě hodně citlivým tématu jsem se zatím nikdy nerozepisoval. Ale na konci roku mám narozky, konkrétně třicátýho prosince. Naši toho vždycky využijou a dají mi všechny dárky už k Vánocům (dopředu i za narozky, který mám o šest dní pozděj), abych si je *pěkně užil najednou*. Samozřejmě že je to jen výmluva pro to, aby mi nemuseli kupovat zbytečně moc dárků, a chytře tak ušetřili. Babička mi dokonce práskla, že naši uvažovali o jméně David, kterej má svátek právě třicátýho prosince, aby si úplně nejmíc ulehčili práci. To jim našťestí bábrle zatrhla. Ne že bych teda dvakrát nadšeně pištěl z Manuela, ale ten má aspoň svátek na konci března... Jo, taky mě překvapilo, že takový jméno v českým kalendáři vůbec existuje.

Narozky jsem do týhle chvíle každopádně nikdy oficiálně neslavil (když nepočítám to, že mi členové Nádorovýho onemocnění zaspívali při návštěvě „Hodně štěstí, zdraví a co nejmiň karcinogenů“ a jako speciální dárek mi dali obrázkovou knížku exotických nemocí). Zpětně jsem se pak dozvěděl, že jim knížku dala ségra – prý že by se jim mohla hodit. No a oni ji pak dali mně. A proč neslavím narozky? Protože to stojí za houby! Ale pokaždý. Nikdy to není jako ve filmech, kde se všichni výborně baví, hlavní hrdina se může díky všem roztrhat, dostane jeden dárek lepší než druhý a ještě dalšího půl roku potom všichni ukazují fotky, který dokazují, že to byl legendární mejdan. Každý narozky, na kterejch jsem kdy byl, jakože fakt naprosto každý, byly DOKONALOU přehlídkou trapnosti. Stačí si připomenout několik posledních let.

Holub chtěl udělat večírek originálně, a tak rodiče přemluvil, aby mu pronajali skákací hrad. To byl dobrej nápad jen do chvíle, než se všichni nafutrovali chleběčkama a pak šli na skákací hrad... Holubovi rodiče museli ten hrad nakonec koupit, protože nešel vyčistit. Doted' jim smrdí ve sklepě a musím říct, že zóna okolo jejich sklepa je skoro radioaktivní. Poslední roky se tam bojí i deratizéři a nedávají tam ani návnady na krysy. Prej by se stejně žádná krysa k tomu sklepu nepřiblížila. No co, aspoň Holubův barák ušetří.

Robert vymyslel „zábavný“ narozky à la lovci pokladů. Nápad to nebyl úplně blběj – stopy byly různě rozmístěny a člověk musel vyluštit hádanku, aby se dostal k další stopě. Finální stanoviště bylo místo s občerstvením. Bohužel to připravoval Robert, takže už na první hádance, ve který bylo třeba využít k rozluštění morseovku a znalost finskejch lidovejch zpěvů, jsme se totálně zasekli. A tak na nás Robert celej den akorát čekal.

Bednář nás pozval k sobě domů na narožky, což samo o sobě vyvolávalo obavy (k Bednářovi domů se nechodí, a když jo, rozhodně se tam nechodí kolektivně). Bullet, jeho současná holka, ale řekla, že „se nebude chovat nespolečensky“. I když je to normálně baba ostrá jak břitva, doma mu to na narožky tak vyzdobila, že by i domeček pro panenky záviděl. Připadali jsme si v jeho pokoji jak postavy z *Toy Story*.

Zábava o tyhle narozeninový oslavy ani nezavadila, a to jsem ještě nezmínil svoje narožky. Naši se dřív snažili, abych je slavil. Snaží se tak všichni rodičové, dokud jsou jejich děti ještě malé. Táta mi to vysvětlil tak, že když se dítě dostatečně nebaví s ostatníma, vyroste z něj ošklivej asociál, co bude jen mlčet a jednoho dne pravděpodobně vystřílí nějakou kancelář. Proto prej rodiče pro děti pořádají narožky. Jak to tak doříkával, podíval se na Ritchieho. Ritchie je manžel mojí starší sestřičky Martiny, nemá skoro žádný kamarády a málokdy ze sebe dostane celou větu. Většinu času vlastně jen sedí, někam zaseknutě kouká, a když do něj ségra šťouchne loktem, pronese buď „ano“, „máš pravdu“, nebo „promiň“. Sestra tátu samozřejmě okřikla, že Ritchie není žádněj šlencej asociál a rozhodně nebude nikoho střílet. Očekávala od Ritchieho, že se bude bránit, ale ten tradičně nevnímal okolí, tak do něj loktem šťouchla a on instinktivně vyštěkl „promiň“. Nejsm si úplně jistej, jestli je dobře, že Ritchie dělá u nás ve škole školníka. Pokud by na to došlo, byl bych v úplně první palebný linii.

Když mi bylo nějakých dvanáct, zkoušel jsem si narožky uspořádat sám. Skoro nikdo nepřišel a lidi, co dorazili, mi většinou přinesli dárky jako půlku snědený čokolády nebo použitý mejdlo. Kluky vidím pořád, takže proč bych měl vůbec nějaký narožky pořádát? Tss, kašlu na to, ať si narožky slaví jiní, já se na to letos pěkně, jako každěj rok, vykašlu.

27. prosince, úterý

Tak mi Majda vysvětlila, proč letos BUDU SLAVIT NAROŽKY. Jsem přece *trochu slavná osobnost*, když jsem teď ten JůTuber, a nemůžu jen tak neslavit svoje narozeniny! Prej mi bude chtít spousta lidí popřát a nemůžu bejt sobeckej a nemyslet na ostatní. Ta logika mi přijde trochu zvrácená, ale jakmile mi Majda něco navrhuje a zvedne u toho jen levý obočí, je mi dávno jasný, že to budu muset udělat.

Když mi říkala o nutnosti oslavy mejch narozek, její levý obočí šlo tak vysoko, že dle mýho na chvíli hlavu opustilo. Takže narozky budou.

Taky jsem hodil na Twitter zprávu, kde jsem se lidí zeptal, jaký narozeninový téma by jim přišlo nejlepší a jestli by chtěli přijít. Nebyl to úplně ten nejchytřejší tah. Nevím, jak mámě vysvětlím, že mám na narozky přihlášených 34 hostů a číslo stoupá. Kolik na to asi bude třeba chlebičků?

ZALOŽTE SI TWITER!

Vy ho ještě nemáte? Proč? Že je tam nuda? No, neměli byste to podceňovat... Twitter má úžasnou vlastnost – není na něm každý. Co to znamená? Třeba právě to, že si vás snáze všimne váš oblíbený JůTuber nebo jiná osobnost! Mnoho skvělých přátelství bylo navázáno díky tweetování. Například pořad Značková show na YouTube vznikl díky Twitteru – většinu JůTuberů dostali do pořadu přes něj. Pokud Twitter dosud nevyužíváte, tak šup do toho! Mrkněte se, jak to dělají úspěšní JůTuberi, a třeba je ze začátku napodobujte. Až se vám to dostane pod kůži, možná se setkáte se svým idolem dříve než ostatní!

TIP

28. prosince, středa

72 hostů. Máma řekla, že na takovej mejdan doma můžu zapomenout, protože pak nehodlá uklízet koberec. Táta byl nadšenej z toho, kolik lidí mi chce popřát, a navrhnul, že bysme mohli narozky oslavit v dětském koutku v nákupáku. Mož-

ná to vypadá, že mu nedochází, kolik už mi bude (16, kdyby někdo zapomněl), ale důvod leží jinde. Vždycky když jsme chodili jako celá rodina nakupovat, bylo na něm vidět, jak děckám závidí, že prolézají hrad a skáčou do balónků, zatímco on musel s mámou absolvovat procházku po všech možných i nemožných obchodech. Chce to podle mě zkusit taky, protože „za jeho mládí takový koutky v obchodech neměli“. Je fakt, že když byl táta mladej, neexistovaly ani pořádný obchodáky a na všechno se stála fronta. Bojím se ho zeptat, jak vypadala jeho poslední oslava narozenin (představuju si to jako dlouhou frontu na pivo, ve který nemá vůbec nikdo dobrou náladu).

Byl jsem v koncích a už počítal s tím, že z narozenek nic nebude, protože mě zkrátka nenapadlo, kde bych je uspořádal. Když jsem to řekl Majdě, mávla rukou se slovy „nech to na mně“ a odešla. Nevím, jestli se mám těšit, nebo bát. Pravděpodobně od obojího trochu.

29. prosince, čtvrtek

Tak tomu neuteču, oslava bude. Bude se konat 31., abychom si my mladší jakože rovnou užili i silvestr (i když skončíme už v šest), a Majda dojednala tělocvičnu na mý bejvalý základce. Že mě tam prej rádi uvidí a aspoň můžu udělat zase nějaký veselý video o škole.

Veselý to bude rozhodně. Už je potvrzených 95 hostů, z toho budu znát tak možná pět lidí. Když jsem to číslo říkal klukům, byli ohromení. Bednářovi dokonce vypadl nůž z ruky (ale možná to udělal úmyslně, protože se špičkou zapíchl do žížaly, která se právě plazila okolo).

30. prosince, pátek

Nesnáším řetězovej efekt. Majda samozřejmě řekla mámě, jak perfektně to zařídila. Máma nadšená, že nebude muset nic uklízet, okamžitě předala informaci tátovi. Ten se hned nabídl, že zařídí vybavení, na což máma – aby náhodou nebyla za tu horší – řekla, že zase udělá občerstvení. Pak se chvíli překřikovali, kdo

to udělá líp (byla to taková ta nesmyslná hádka o to, kdo z nich mě má víc rád, ale o mě v tu chvíli fakt vůbec nešlo). Táta prohlásil něco o nejlepší výbavě na mejdan, co se dá sehnat, a máma uraženě řekla „fajn“ a vyrazila na nákup do supermarketu. Nevím, co má v plánu, ale její „fajn“ nikdy neznačí nic dobrého.

31. prosince, sobota

Jsem zvyklý na to, že na konci roku zavládne určitý šílenství. Nikdy se ale netýkalo mě. Táta mě od rána po esemeskách bombarduje zprávami, co všechno dokázal na mejdan sehnat (Co je proboha elektrickéj bejk?!), přičemž něco z toho získal jen díky mému jménu (což znamená, že to musím dát do videj). Máma zase posílá dotazy typu „Co jí tví kamarádi?“, za tím následují fotky nejrůznějších jídel s otazníky. Z legrace jsem na fotku z mrazáku, kde byly hranolky, ale i mraženéj humr, odpověděl „obojí jo“. Uvidíme, jak daleko je ochotná zajít.

SMĚNNÝ OBCHOD

Jééé, tenhle foťák chci! A tahle kamera! Boží!!! A támhle-ten stříhací program. Ouuu!!! Ale nemám na to prachy... Sakra! Co s tím? Kdo by něco takového neznal? Stalo se vám to někdy? I JůTuberi neustále řeší nákupy nové techniky a někdy dost bojují s financemi. Nezdá se to, ale většinu peněz z YouTube vrazí obyčejně do nové techniky. Jak ale začít, když ještě žádný příjem z YouTube nemáte, studujete a máte brigádu, která tolik nenese? Mám řešení – směnný obchod. Můžete zkusit zajít do oblíbeného obchodu s elektronikou a nabídnout jim svoje služby za to, že vám pak dají nový foťák nebo kameru. Nebo se můžete zeptat někoho, kdo takový foťák má, a nabídnout mu, že mu s něčím pomůžete výměnou za to, že vám techniku půjčí, když budete potřebovat. Nebojte se druhé oslovit.

TIP

Nebudu lhát, jsem z toho hodně nervózní. Už léta jsem narozeniny neslavil a teď rovnou oslava skoro se stovkou lidí, s reproduktory ve tvaru tropickejch palm (táta se fakt činí) a k tomu bůhvíco z máminy kuchyně. Před chvílí psala něco o jehněčím a dušenejch játrech. Asi bych měl přestat blbnout a napsat jí, že nějaký křupky s colou budou všem bohatě stačit.

V celým tom narozeninovým mumraji jsem docela rád za nějaký rozptýlení. Je deset, oslava má začít až za tři hodiny a přijel Ritchie, jestli bych s ním pro něco nezajel. Za jinejch okolností bych s člověkem, jako je on, do auta dobrovolně nevezl, ale potřeboval jsem na chvíli od všeho vypadnout. Ritchie si mě navíc od chvíle, co jsem ho na konci minulýho měsíce neplánovaně zachránil v lese od vyhladovění k smrti, hodně oblíbil. Přitom to byla naprostá náhoda. Poté, co se ztratil na školním lyžařáku, jsme ho já, Robert, Holub a Bednář šli do lesa hledat.

Ritchieho osobnost se ukázala tak nevýrazná, že dokonce ani nezanechával stopy ve sněhu. Po pár hodinách uprostřed zasněžený divočiny jsme to vzdali a vrátili se do chaty. Šel jsem si odskočit na malou (a vzpomněl si na tátovu radu „nikdy nežer žlutěj sníh“). Jak jsem tak uprostřed zmrzlého lesa vykonával malou potřebu, málem jsem pomohl Ritchieho, kterej ležel ve sněhu obalenej věcmá a doufal, že vydrží do oblevy a pak najde cestu domů. Když mě uviděl, nadšeně vyskočil a začal mě objímat. Což bylo maximálně nevhodný, protože jsem pořád ještě nebyl zapnutej... Od té doby mi Ritchie vděčí za záchranu života a považuje mě za blízkyho kamaráda. Nemám to srdce mu to vymlouvat.

Tentokrát jsem ale Ritchieho chuť trávit se mnou volnej čas ocenil. Aspoň na chvíli vypadnu z domu a pak si jako hvězda nakráčím na oslavu svejch narozenek a pořádně si je užiju! Je to vtipný. Kdysi jsem se styděl mluvit i do kamery a teď se těším na tunu cizích lidí.

NATÁČEJTE VIDEO!

Nééé! To nejde... Tohle teď možná křičíte a lomcujete sebou. Nemám pravdu? Myslíte si: „Já a videa? Panebože! Neumím ani mluvit, natož držet kameru či mobil... A ještě k tomu nevypadám nejlíp...“ Vítejte v klubu! Nikdo z JůTuberů není dokonalý! Někdo má trochu křivé zuby, jiný křivý nos, ta má zase kilo navíc. No a? Není to o dokonalosti. Ale o odvaze! A natáčením videí můžete svou kuráž pěkně nakopnout. Zkuste to, nic tím neztratíte. Co máte rádi? O čem byste rádi mluvili? Vezměte do rukou telefon a natáčejte! Na nic nečekejte. Video musí ven. Jasně, ostatní se budou chvíli smát. Budou vás kritizovat. Ale nevzdávejte to. Udělejte další video a uvidíte, jak se pomalu začnete zlepšovat. Nikdo nezačal na vrcholu, každý se musel postupně vypracovat. Je toho ve vás více, než nyní vidíte. Třeba se ve vás skrývá budoucí slavný JůTuber nebo vlogerka! Kdo ví...

TIP

stále 31. prosince, sobota

Je právě osm večer a je mi dost líto, že jsem Ritchieho nepomohl. Narozeninová oslava byla něco neskutečného. Alespoň to tak říkají... já to bohužel potvrdit nemůžu. Proč? Protože **JSEM TAM NEBYL!**

Ritchie a moje drahá sestra čekají druhý dítě. To první se chudák jmenuje Antonio (nechápu, proč se rodiče u nás v rodině takhle dětem mstí, jako by moje jméno nestačilo), takže čekám, co vymyslí tentokrát. Moje ségra má samozřejmě extrémně rozhozený hormony. To se těhotným ženským stává. Během těhotenství mění nálady z minuty na minutu, brečí u reklam se štěnatama, potom křičí kvůli maličkostem a mají nevyzpytatelný chutě (když jsem jí minule viděl, jak jedla nakládaný okurky se šlehačkou, málem jsem se pozvracel). Dneska ráno si sestřička v nějakém lifestylovém magazínu přečetla, že pokud chce mít celý příští rok štěstí, musí dát na talíř k novoročnímu obědu prasečí rypáček. Zní to možná jednoduše, ale sehnat něco takového 31. pár hodin před obědem, to není žádná legrace. Ritchie by se bez toho obešel (táta říká, že podle svého výrazu na štěstí dávno rezignoval), ale ségra si postavila hlavu a Ritchie prostě **musel** prasečí rypáček sehnat, pokud „*nechce sobě, ségře, Antonioví a tomu malému, co se teprve narodí, zkazit celý život*“ (její slova). Ve městě už měli prasečí rypák maximálně známý alkoholici, a tak si Ritchie přes internet zjistil, že v jedné vzdálené vesnici prodává něco takového tamní statkář zoufalejm měšťákům, co si vzpomenu na poslední chvíli. A samozřejmě, aby to nebyla nuda, je to nějaká vesnice o čtyřech barácích, kterou navigace nezná, takže Ritchie potřeboval na cestu pomocníka. Vzhledem k jeho nedávný ztrátě v lese mi to přišlo jako dobrý nápad (ségra by asi nepovažovala za dobrý začátek roku to, že se jí zase někde ztratil manžel).

Ze začátku to vypadalo na poklidnou cestu. Ritchie se tvářil, že má zhruba představu, kam jedeme, a „že mu jenom v určitou chvíli trošičku pomůžu“. Na rádiu

naladil pro moje uši přijatelnou hudbu, a sem tam dokonce prohodil nějakou normální větou, takže si člověk nepřipadal, že jede na vejlet s masovým vrahem. Po hodině a půl jízdy jsem pojal podezření, že vůbec netuší, kde jsme. Ono když během dvaceti minut třikrát projedete kolem výrazně oranžového penzionu, máte jen dvě možnosti – buďto jste v oblasti, kde mají stavaři fakt málo fantazie, nebo je to furt to samý místo. Nedalo mi to a zeptal jsem se ho, jestli ví, kde jsme. Řekl, že ne, ale že se určitě za chvíli zorientuje. Když jsme kolem oranžového penzionu projížděli popátý, už jsem na něm začal pozorovat nervozitu. Když to bylo posedmý, začal mít v oku trochu tik. To znervóznělo mě. Pak ale konečně vyjel nějakým novým směrem a začal se tvářit vítězoslavně. Narazili jsme totiž na ceduli, kterou jsme údajně měli potkat. Vrazil mi do ruky papírovou mapu (ani jsem nevěděl, že něco takového existuje) a řekl: „Jsme tady, potřebujeme sem, naviguj.“ Asi vás to překvapí, ale tahle část se obešla bez katastrofy. Díky tomu, že jsem hrál nejedno GTA, mám čtení v mapách docela zmáknutý, a tak jsme během půlhodiny dojeli na místo, získali prasečí rypáček (nic nechutnějšího jsem v životě neviděl) a vyrazili zpátky. Do statku jsme jeli po dost dlouhý lesní cestě, na který naštěstí byly celou dobu cedule „Rypáky pro měšťáky“. Po cestě zpátky se nám ale povedlo odbočit někde blbě a najednou jsme brázdili nekonečně dlouhej zasněžený les. Už zase les! Po dvaceti minutách paniky, kdy Ritchie začal vyšilovat, že už zase bude mrznout v divoký přírodě, jsme našli výjezd na obří pole a oddechli si. Na jeho druhým konci se tyčilo město. Stačilo se do něj jen dostat, zjistit, jaký město to je, a pak podle mapy vyrazit domů. Vypadalo to tak jednoduše!

Jenže Ritchie je mistr špatnejch rozhodnutí. Bez legrace, kdyby se v tom pořádala olympiáda, skončil by na prvním místě (ale pro cenu by si nedošel, protože by se rozhodl dělat něco jinýho). Mohli jsme pole v klidu objet, dokonce tam byla naznačená cesta. Ale trvalo by to asi dost dlouho. Bylo to fakt VELKÝ pole. A protože sestřička začínala Ritchieho bombardovat netrpělivejma esemeskama, kde je její prasečí rypák (měl jsem sto chutí jí odepsat, ať se podívá do zrcadla), nechtěl už Ritchie ztrácet čas. A tak to odvážně vzal přes pole. Nejdřív to vypadalo jako dobrej nápad, protože cesta utíkala celkem dobře. Až podezřele dobře. Auto jako by jelo samo, Ritchie snad ani nemusel držet plyn. Musím přiznat, že nejen Ritchie byl v tu chvíli úplně blběj. V tomhle případě bysme se oba mohli přihlásit do soutěže o nejdelší vedení. Kde je chyba, mi došlo až ve chvíli, kdy jsme projížděli kolem zasněžený loďky... Ano, loďky... MY VJELI NA ZAMRZLÝ JEZERO!!! Jak jsem si to uvědomil, nebyl jsem schopnej mluvit. Začal jsem na Ritchieho máchat

rukama a řvát „brzdiii“, takže Ritchie šlápl na brzdu, protože si myslel, že mám nějaký druh záchvatu. Auto samozřejmě nezastavovalo, Ritchie se zarazil, začal koukat před sebe a pak mu to docvaklo taky. A udělal přesně to, co se nabízelo – taky chytil paniku, máchal rukama a nebyl schopnej nic říct. Jestli nás v tu chvíli někdo viděl, muselo to vypadat, jako když dvěma němým vlítnul do auta roj vos a oni se hádají, jak situaci vyřešit.

A pak přišlo to „nejlepší“. Led před náma začal lehce ustupovat a v dálce jsme uviděli vodu. Ritchie zuřivě šlapal na brzdu, jako kdyby chtěl prošlápnout celou podlahu, auto ale klouzalo dál. Pomalu, ale klouzalo. Nezbejvalo nám nic jiného než vystoupit. Což je dost optimistický výraz, protože z pohybujícího auta se samozřejmě vystupuje dost blbě. Nebudu to okecávat, z auta jsme vypadli jak dva sudy, který někdo pohodil vedle hospody. Chvíli jsme se kutáleli, než jsme jak vyvržení vorvani zůstali nevěřícně koukat na to, jak auto pomalu klouže směrem ke zkáze. Po několika metrech se ozvalo zakřupání a Ritchieho milovanéj bourák pomalu zabodl čumák do vody a pěkně pomalu mizel pod hladinou. Úplně se mi vybavil Titanic. Částečně i proto, že Ritchie začal vydávat strašně divný zvuky a znělo to, jak když potichu říká „Jacku“. Mám pocit, že to bylo úplně poprvý v životě, co jsem viděl dospělýho chlapa brečet. Myslel jsem, že to bylo kvůli autu, ale jeho stresovalo hlavně to, že v něm nechal ségry rypák.

Jako by samo o sobě nebylo dost trapný, že jsme utopili auto v jezeře, Ritchie začal panikařit, že ten led pod náma stoprocentně praskne (i když v místě, kde jsme byli, unesl auto). Lehnul si proto na zem a odmítal se hnout. Jakože úplně. Připomínal nějakou divnou ledovou sochu. Takže jsem musel ZAVOLAT HASIČE, aby nás „zachránili“. Ritchie jim do telefonu furt říkal, že budou muset vzít vrtulník a vyzvednout nás, ale hasiči jen suše objeli díru, ve který skončilo naše auto, nabrali nás vlastním sedanem a dovezli na břeh. Ritchie měl nervovej kolaps a furt něco mlel o prasečím rypáku, tak ho radši vzali na psychiatrii na pozorování. Na mě byli tak hodní, že mě hodili do města autem, takže si můžu odškrtnout, že po policejní taxi službě mám za sebou už i dovážku až do domu díky hasičskému sboru. V podstatě už mi chybí jen armádní konvoj. Ale něco takovýho by možná zařídila babička...

Nechal jsem se vyhodit u školy v naději, že tam ještě někdo bude. Jenže bylo po sedmý, takže nikdo nikde. Holub mi pak po telefonu vyprávěl, že jsem přišel o tu naprosto nejskvělejší oslavu narozenin, a ukazoval mi fotky na Instagramu (v poslední době tam dává kvůli našemu kanálu skoro všechno). Máma udělala z ovoce obří fontánu a podávala chipsy, chlebičky, sýrový speciality a humry na smetaně (to si prý pochvaloval především Robert). Táta zařídil obrovskej nafukovací hrad a balónkové bazén, odkud se celou oslavu odmítal hnout. Pódium bylo udělaný v jamajským stylu, přičemž u vchodu seděl v kleci papoušek Štístko a všechny vítal slovy „vííííítej pirrrrrááááte“. Coby hudební doprovod pak táta najal Nádorový onemocnění, který na mojí počest zahrálo písničku „Škoda že tu nejsi s náma“. Vzhledem k názvu kapely mám silný podezření, že neměla s narozeninovým tématem nic společnýho. A v určitou chvíli začali všichni fanoušci (fakt ta stovka dorazila) skandovat moje jméno. Moje! Takže jak celou oslavu shrnout? Konečně prej oslava mejch narozeniny stála za to. Stačilo na ni nedorazit. Ještě je ale dneska přede mnou silvestr. To taky nepochybně bude nějaká hitparáda.

POSTUJTE PRAVIDELNĚ NA INSTAGRAM

Kdo by dneska nevyužíval Instagram? Chodíme tam skoro všichni. Mít jenom Facebook už nestačí. Taková je doba. Je důležité být vidět na více komunikačních kanálech, pokud jde o sociální sítě. Člověk si projede nejnovější fotečky, pak instastories a zjistí, co je kde nového. Buďte taky in, svezte se na vlně a postujte pravidelně fotky ze svého života, práce, koníčků atd. Těžko vás bude někdo znát, když mu o sobě nedáte vědět. Tak běžte hned teď na Instagram, dejte si tam cool profilovku, popisek, který druhým řekne, kdo jste a co děláte, a váš instagramový život může začít!

TIP

pořád 31. prosince, sobota / technicky už 1. ledna, neděle

Řekl jsem si, že se nedám. Dnešek byl TAK příšernej, že už to přece nemohlo bejt horší! Protože už je mi šestnáct (ok, jen pár hodin, ale to není podstatný), vytáhl jsem doma svůj čerstvej věk jako trumf s tím, že bych mohl bejt o půlnoci při odpočítávání venku. Máma se moc netvářila, ale když táta po esemesce prohlásil *klidně až do rána*, musela si zachovat tvář a s velkým sebezapřením mi to dovolila s tím, ať koukám bejt v jednu doma. Ve skutečnosti ale podle mě byla ráda, že zmizím z bytu. Už pár let hraje s kamarádkama, který k ní na silvestra přijdou, hru „Vysvobod' víno z flašky“. Obvykle těch flašek mají několik, a co jsem vždycky tak po půlnoci pozoroval, vyhrály pokaždý všechny (a na všech to bylo pořádně vidět). To táta je skromnější. Tráví silvestra tak, jak tráví každý jinej den v roce – s pivem v ruce na gauči a kouká u toho na sport. Myslím, že by potřeboval ženskou, aby ho donutila k nějaký aktivitě, ale táta se k tomu nemá. Konkrétně na tohle téma uvedl: „Radši bych si do očí strčil chilli papričky, než aby mi doma zase někdo říkal, co mám dělat.“ To mu připomenu, až mi zas

ZLEPŠUJTE SE!

Nikdo dokonalý z nebe nespádá. JůTubeři by vám o tom pověděli své... Nasekali už tolik přebrebtů, špatných střihů, blbě zaostřených videí, že by z toho mohla vzniknout výstava v galerii! Chyby jsou ale součástí života. A když už se vám něco nepovede, tak to jenom znamená, že se máte vylepšit. Myslete na to! A jestli už víte, co vás baví, tak na tom zapracujte! Najděte si zajímavou knihu, časopis, koukněte se na YouTube, mluvte o tom s přáteli a... zlepšujte se! Je to ta největší zábava na světě! A jednou vám ostatní budou závidět, až uvidí, že záříte jak hvězda!

TIP

Vyčerpanej jsem šel na náš tajnej plácek, kam se s klukama chodíme poflakovat. Tam je mi vždycky dobře. Už jsem ani nikomu nepsal a mobil nechal doma. Neměl jsem chuť na další zklamání. Sedl jsem si na lavičku (Samozřejmě na opěradlo, nejsem lama!) a zadíval se na hvězdy. Celej ten den mě pěkně štvál. Takhle jsem si ho vážně nepředstavoval. A když už jsem si myslel, že to lepší nebude, přišel Holub a sedl si vedle mě. A já se musel smát. Chudák měl na hlavě helmu. Přemluvil rodiče, aby ho pustili ven, a ti nakonec souhlasili, ale jen pod podmínkou, že si vezme na kebuli ochranu, aby neměl další otřes mozku. Když jsem se mu neozýval a nebyl doma, kde to prej smrdělo jako ve vinařství, došlo mu, že budu tady. Za chvíli přišel taky Bednář, nic neřekl, ale svým drobným náznakem úsměvu nám vlastně sdělil všechno a sedl si vedle nás. No a nakonec dorazil i Robert, na svetru měl svítící nápis „I Love IT“ a byli jsme kompletní. Obloha se rozsvítila ohňostrojem, hrála celou paletou barev a náš čtyřlístek ji z lavičky oněměle pozoroval. Možná to nebyl ten nejlepší den, ale jeho zakončení s nejlepšími přáteli na oblíbeném místě? Dokonalejší silvestr jsem si vážně nemohl přát!

